

Sygn. akt II Ka 428/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 grudnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mirosław Onisko
Protokolant:	st. sekr. sąd. Marzena Głuchowska

przy udziale Prokuratora Leszka Wójcika

po rozpoznaniu w dniu 10 grudnia 2018 r.

sprawy **A. N.**

oskarżonej z art. 190 §1 k.k.

na skutek apelacji, wniesionej przez oskarżoną i obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie

z dnia 24 stycznia 2018 r. sygn. akt II K 390/16

utrzymuje wyrok w mocy; zasądza od oskarżonej A. N. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 80 zł tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II Ka 428/18

UZASADNIENIE

A. N. została oskarżona o to, że w dniu 23 marca 2016 r. w miejscowości G., woj. (...) osobiście kierowała wobec swojego brata Ł. F. i jego żony M. F. groźby pozbawienia życia przy czym groźby te wzbudziły w pokrzywdzonych uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione,

tj. o czyn z art. 190 § 1 kk

Sąd Rejonowy w Garwolinie wyrokiem z dnia 24 stycznia 2018 r.:

I. na podstawie art. 66 § 1 kk i art. 67 § 1 kk postępowanie karne wobec A. N. warunkowo umorzył na okres próby jednego roku;

II. na mocy art. 67 § 3 kk orzekł od oskarżonej świadczenie pieniężne w kwocie 500 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej;

III. zasądził na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonej kwotę 339 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. zasądził od oskarżonej na rzecz oskarżyciela posiłkowego Ł. F. kwotę 672 zł tytułem zwrotu wydatków.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonej zaskarżając go w całości i zarzucając mu naruszenie przepisów prawa procesowego mogących mieć wpływ na treść orzeczenia:

- art. 7 kpk i art. 410 kpk poprzez dowolną, nieopartą na wiedzy i doświadczeniu życiowym ocenę materiału dowodowego, wyrażającą się w przyjęciu, iż fakt przytrzymywania oskarżonej przez brata w momencie przyjazdu policji, jak również zachowanie oskarżonej podczas interwencji policji, wskazuje na kierowanie przez nią gróźb, poprzez pominięcie zeznań córki oskarżonej z uwagi na istniejący konflikt, co w ocenie Sądu miałyby przemawiać za składaniem zeznań mających pomóc oskarżonej, z jednoczesnym niedostrzeżeniem wpływu konfliktu na zeznania W. F. i J. F., ponadto poprzez uznanie zeznań oskarżyciela posiłkowego i jego rodziców w zakresie wypowiedzianych przez oskarżoną gróźb jako spójne, w sytuacji, gdy zeznania ww. świadków były ze sobą sprzeczne w opisie przebiegu całego zdarzenia, co nie zostało przez Sąd dostrzeżone;

- art. 170 § 1 pkt 2 kpk poprzez oddalenie wniosku o wywołanie opinii biegłego lekarza na okoliczność mechanizmu powstania obrażeń u oskarżonej, w sytuacji gdy przedstawione dowody w postaci opinii biegłego wywołanej w sprawie w odniesieniu do tego samego zdarzenia wskazywały na ich powstanie w wersji przedstawionej przez oskarżoną, co w istotny sposób wpływałoby na ocenę wiarygodności zeznań oskarżyciela posiłkowego oraz jego rodziców w zakresie przebiegu zdarzenia z dnia 23 marca 2016 r.

Mając na uwadze powyższe zarzuty apelujący wniósł o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od popełnienia zarzucanego jej czynu.

Apelację od wyroku wniosła również osobiście oskarżona A. N., zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art. 167 kpk poprzez jego niezastosowanie polegające na nieprzeprowadzeniu z urzędu przez Sąd Rejonowy dowodu z zeznań świadka pani B. J. – kuratora sądowego, będącej na miejscu chwilę po zdarzeniu, na okoliczność zachowania oskarżonej, w szczególności czy było agresywne, stanu emocjonalnego małoletnich dzieci oskarżonej tuż po zdarzeniu, a także relacji małoletnich dzieci oskarżonej z przebiegu zdarzenia, złożonych pani B. J. tuż po zdarzeniu, uniemożliwieniu policjantom przesłuchania świadka K. N. (1) zaraz po zdarzeniu bez udziału psychologa, tj. okoliczności mających istotne znaczenie dla ustalenia faktycznego przebiegu zdarzenia, pomimo, iż Sąd Rejonowy miał wiedzę co do obecności pani B. J. na miejscu chwilę po zdarzeniu;

2. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art. 170 § 1 pkt 2 i 3 kpk poprzez jego zastosowanie pomimo braku spełnienia przesłanek, polegające na oddaleniu przez Sąd Rejonowy wniosków dowodowych obrońcy oskarżonej, tj.:

a. wniosku o zwrócenie się do Wydziału Bezpieczeństwa i Zarządu Kryzysowego Mazowieckiego Urzędu Wojewódzkiego o nadesłanie treści rozmów przeprowadzonych w dniu 23 marca 2016 r. pomiędzy godziną 7:00 a godz. 9:00 z numeru (...) (tj. numeru córki oskarżonej – K. N. (1)) na numery alarmowe 112 oraz 997, jako nieprzydatny do stwierdzenia okoliczności sprawy, podczas gdy dowód ten ma istotne znaczenie dla negatywnej oceny wiarygodności zeznań świadków Ł., W. oraz J. F. oraz potwierdzenia zeznań świadka K. N. (1), wskazujących, iż agresorami podczas zdarzenia z dnia 23 marca 2016 r. byli państwo F., a nie oskarżona, jednocześnie sam fakt kilkukrotnego dzwonienia przez K. N. (1) na numery alarmowe w celu udzielenia pomocy mamie wskazuje, iż oskarżona nie mogłaby być agresorem, ponieważ K. N. (1) nie dzwoniłaby wówczas na policję celem wezwania pomocy,

b. wniosku o zwrócenie się do Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w G. o nadesłanie dokumentacji medycznej leczenia oskarżonej w związku ze zdarzeniem z dnia 23 marca 2016 r., oraz przesłanie powyższych dokumentów biegłemu w celu wydania opinii uzupełniającej, na okoliczność ustalenia mechanizmu powstania obrażeń u oskarżonej w dniu 23 marca 2016 r. i określenia czy powstały one w okolicznościach podawanych przez oskarżyciela posiłkowego czy oskarżoną, z uwagi na niezasadne przyjęcie przez Sąd Rejonowy, iż dowód ten przekroczy granice postępowania, podczas gdy okoliczność charakteru doznanych obrażeń przez oskarżoną oraz ustalenia czy

mogły powstać na skutek przebiegu zdarzenia jaki opisywała oskarżona ma istotne znaczenie dla odtworzenia przebiegu zdarzenia z dnia 23 marca 2016 r. nie wykracza poza ramy postępowania i powinna być dogłębnie przeanalizowana;

3. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. obrazę art. 7 kpk w zw. z art. 4 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez dowolną i selektywną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego, dokonaną w sprzeczności z zasadami prawidłowego rozumowania oraz doświadczenia życiowego polegającą na:

a) uznaniu zeznań świadka K. N. (1) za niewiarygodne oraz nieprzydatne do czynienia ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie, z uwagi na rzekome zaangażowanie świadka w konflikt, w zakresie w jakim świadek twierdzi, iż oskarżona nie była inicjatorem konfliktu, tylko jego ofiarą, oraz że nie kierowała gróźb, podczas gdy jej zeznania są spójne, wyczerpujące i wiarygodne, oraz znajdują potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonej, przy jednoczesnym przyznaniu waloru wiarygodności zeznaniom świadków Ł. F., J. F. oraz W. F., pomimo iż świadkowie ci również pozostają zaangażowani w konflikt oraz łączą ich bliskie relacje zarówno z oskarżycielem posiłkowym jak i oskarżoną,

b) uznanie zeznań świadka Ł. F. za wiarygodne i przydatne do czynienia ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie, w szczególności w zakresie przypisania sprawstwa oskarżonej, zarzucanego jej czynu, pomimo uznania przez Sąd Rejonowy, iż świadek ten nadaje poszczególnym zdarzeniom bardziej dramatyczny wyraz, niż ma to miejsce w rzeczywistości, co powinno rzutować na negatywną ocenę wiarygodności jego zeznań,

c) uznanie zeznań świadka J. F. za wiarygodne i przydatne do czynienia ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie, w zakresie w jakim świadek twierdzi, iż oskarżona kierowała oskarżenia pod adresem Ł. oraz M. F., pomimo iż zeznania świadka w tym zakresie są wewnętrznie sprzeczne, gdyż świadek twierdzi na przemian, że groźby słyszał osobiście, chociaż nie potrafi ich sobie przypomnieć, a później że słyszał je wyłącznie od Ł. F.;

4. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. obrazę art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez pominięcie przy wyrokowaniu dowodu mającego istotne znaczenie dla sprawy, tj. notatki wpisanej do telefonu komórkowego przez K. N. (1) w dniu 22 marca 2016 r., tj. dzień przed zdarzeniem, z której to notatki wynika, że Ł. F. grozi K. N. (1), co wskazuje na jego agresywne i przestępcze zachowanie wobec nieletniej, polegające na kierowaniu gróźb, m.in. wobec córki oskarżonej i rzutuje na wiarygodność składanych przez niego zeznań dotyczących przebiegu zdarzeń z dnia 23 marca 2016 r.;

5. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych przez Sąd Rejonowy za podstawę wyrokowania, mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na:

a) błędnym przyjęciu przez Sąd Rejonowy, iż oskarżona była agresorem w trakcie przedmiotowego zdarzenia, pomimo, iż stoi to w sprzeczności z zeznaniami świadka K. N. (1), która była świadkiem zdarzenia od jego początku, co znajduje potwierdzenie w zeznaniach świadka W. F., podczas gdy Sąd winien był ustalić, iż głównym agresorem zdarzeń był Ł. F., na którego agresywną postawę wskazuje wiele dowodów, w tym zeznania K. N. (1) oraz treść notatki wpisanej przez małoletnią do telefonu dzień wcześniej,

b) błędnym przyjęciu przez Sąd Rejonowy, iż rzekome obezwładnienie oskarżonej przez Ł. F. było podyktowane oraz świadczyło o jej agresji, podczas gdy Sąd Rejonowy jednocześnie stwierdził, iż oskarżona nie pastwiła się nad W. F., zatem należało ustalić, iż nie było podstaw do obezwładnienia oskarżonej, a jej obezwładnienie było rzeczywiście atakiem oskarżyciela na oskarżoną, co znajduje potwierdzenie w zeznaniach K. N. (1), zatem ewentualną agresję i zdenerwowanie oskarżonej należało uznać za obronę własną i próbę uwolnienia się z ucisku,

c) błędnym ustaleniem przez Sąd Rejonowy, iż oskarżona kierowała groźby pod adresem Ł. oraz M. F., podczas gdy stoi to w sprzeczności z zeznaniami świadka K. N. (1), nie zostało potwierdzone przez osobę, wobec której groźby miały być kierowane, tj. M. F., a zeznania świadka Ł. F. zostały uznane przez Sąd Rejonowy jako bardziej dramatyczne w rzeczywistości, przy jednoczesnym wskazaniu przez świadka J. F., iż groźby słyszał wyłącznie z relacji swojego syna,

co nie pozwala ustalić w sposób nie budzący wątpliwości, iż oskarżona kierowała groźby, które wzbudziły uzasadnione zagrożenie,

d) błędnym przyjęciu przez Sąd Rejonowy, iż oskarżona mogła kierować groźby w sytuacji, w której była przytrzymywana oraz przydużana przez Ł., W. oraz J. F., posiadających jednocześnie urazy głowy, spowodowane przez powyższe osoby, gdyż doświadczenie życiowe oraz zasady logicznego rozumowania nakazują twierdzić, iż oskarżona bałaby się kierować groźby wobec osób, które ją obezwładniają, w obawie o pogorszenie swojej sytuacji i narażenie na dalsze urazy ze strony osób obezwładniających i stosujących wobec niej przemoc.

Jednocześnie apelująca wniosła o dopuszczenie oraz przeprowadzenie dowodu z następujących dokumentów:

- listu pani W. F. z dnia 28 stycznia 2013 r. wskazującego na agresję oraz stosowaną przemoc wobec domowników przez pana Ł. F., na okoliczność, iż agresorem w domu państwa F. oraz N. pozostawał pan Ł. F., oraz że świadkowie W. i J. F. mogą działać pod przymusem lub z obawy przed oskarżycielem posiłkowym panem Ł. F.,

- wyjaśnień oskarżonej z dnia 5 kwietnia 2016 r. na okoliczność zaniedbań podczas interwencji przez funkcjonariuszy policji oraz przebiegu zdarzenia z dnia 23 marca 2016 r.

Wniosła również o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka B. J. – kuratora sądowego przy Sądzie Rejonowym w Garwolinie, będącej na miejscu chwilę po zdarzeniu, na okoliczność zachowania oskarżonej, czy była agresywna, stanu emocjonalnego małoletnich dzieci oskarżonej tuż po zdarzeniu, powstrzymania policjantów od przesłuchania małoletniej K. N. (1) bez udziału psychologa zaraz po zdarzeniu oraz relacji małoletnich dzieci oskarżonej z przebiegu zdarzenia złożonych pani B. J. tuż po zdarzeniu.

Mając na uwadze powyższe zarzuty apelująca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej od zarzucanego jej czynu oraz zasądzenie na jej rzecz kosztów zastępstwa adwokackiego za obie instancje, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji ze względu na potrzebę przeprowadzenia w sprawie wskazanych przez nią dowodów.

W odpowiedzi na powyższe apelacje oskarżyciele posiłkowi Ł. F. i M. F. wniesli o ich nieuwzględnienie jako oczywiście bezzasadnych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zarówno apelacja obrońcy oskarżonej jak i osobista apelacja oskarżonej okazały się bezzasadne, dlatego zaskarżony wyrok Sądu I instancji należało utrzymać w mocy.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu zawartego w obydwu apelacjach naruszenia przez Sąd meriti art. 7 kpk i art. 410 kpk oraz dodatkowo art. 4 kpk zawarty w apelacji oskarżonej, wskazać należy, że wbrew twierdzeniom apelujących postępowanie w niniejszej sprawie zostało przeprowadzone z należytą starannością i poszanowaniem proceduralnych zasad obowiązujących w polskim procesie karnym. Sąd Rejonowy rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy, na ich podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne i wydał prawidłowe rozstrzygnięcie w sprawie. Ocena całokształtu materiału dowodowego dokonana przez Sąd I instancji jest wnikliwa, pozbawiona luk logicznych, sprzeczności i dwuznaczności, co powoduje, iż utrzymuje się w granicach swobodnej oceny dowodów, chronionej przez przepis art. 7 kpk. Motywy wydania zaskarżonego wyroku wskazane przez Sąd Rejonowy w treści sporządzonego przez ten Sąd uzasadnienia są jasne i oczywiste. Sąd ten omówił w sposób prawidłowy zebrany w sprawie materiał dowodowy, wskazał, na podstawie których dowodów dokonał ustaleń stanu faktycznego sprawy, jak również z jakich przyczyn odmówił wiarygodności pozostałym dowodom, przez co sporządzone przez ten Sąd uzasadnienie spełnia przewidziane prawem wymogi wymienione w art. 424 kpk.

Wbrew twierdzeniom apelujących Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny zeznań małoletniego świadka K. N. (1) i zasadnie wskazał, że nie zasługują one na wiarę w zakresie, w jakim świadek ten zaprzeczała jakoby jej matka kierowała do oskarżycieli posiłkowych słowa stanowiące groźby karalne. Zeznania te są bowiem sprzeczne z uznanymi

za wiarygodne zeznaniami pozostałych świadków zdarzenia, tj. Ł. F., W. F. i J. F.. Ponadto, jak słusznie wskazywał Sąd Rejonowy, świadek jako córka oskarżonej jest zaangażowana emocjonalnie w konflikt, który dotyczy jej matki, co daje podstawy do twierdzenia, że w swoich zeznaniach chciała potwierdzić wersję matki co do przebiegu inkryminowanego zdarzenia. Dodatkowo wskazać należy, na co uwagę zwrócił również Sąd Rejonowy, że z treści opinii sporządzonej przez biegłych w sprawie wynika, że małoletnia K. N. (1) może mieć skłonność do nadinterpretacji zdarzeń, co również przekłada się na ocenę wiarygodności jej zeznań.

Wbrew twierdzeniom apelującej Sąd Rejonowy prawidłowo również ocenił zeznania świadków W. F., J. F. i Ł. F. przyznając im walor wiarygodności w zakresie przebiegu zdarzenia z dnia 23 marca 2016 r. i wypowiedzania przez oskarżoną gróźb wobec oskarżycieli posiłkowych. Zeznania wymienionych świadków w tym zakresie są wewnętrznie spójne i korespondują wzajemnie ze sobą.

Sąd Rejonowy prawidłowo również częściowo odmówił wiarygodności zeznaniom świadka Ł. F., tj. co do tego, że w początkowej fazie zdarzenia oskarżona pastwiła się nad matką. W tym zakresie Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Rejonowego, który uznał, że świadek przedstawił wymienioną okoliczność w sposób zbyt dramatyczny. Jednakże, zdaniem Sądu, uznanie zeznań oskarżyciela posiłkowego w tym zakresie za niewiarygodne nie deprecjonuje jego zeznań w pozostałym zakresie, gdyż po pierwsze nieścisłości w jego zeznaniach nie dotyczą kluczowego momentu zdarzenia, tj. wypowiedzenia gróźb przez oskarżoną, a po drugie jego wersję, co do tego, że oskarżona wypowiedziała przedmiotowe groźby potwierdzają zeznania W. F. oraz J. F..

Za niezasadne należało również uznać stanowisko apelującej co do dokonania przez Sąd błędnej oceny zeznań świadka J. F.. W trakcie pierwszego przesłuchania świadek zeznał, że o treści gróźb wypowiedzanych przez oskarżoną wobec syna i synowej dowiedział się z relacji syna i żony. Zeznania te potwierdził następnie w trakcie postępowania przed Sądem. Co prawda świadek podczas rozprawy, w trakcie której był przesłuchiwany, początkowo wskazywał, że słyszał groźby wypowiedzane przez oskarżoną, jednakże później sprostował swoje stanowisko w tej sprawie. Wskazać należy, że zdarzenie opisywane przez świadka miało charakter dynamiczny i w jego trakcie padło wiele słów z ust zarówno oskarżonej jak i świadków zdarzenia, dlatego też można uznać, że pojawiające się sprzeczności w zeznaniach świadka, które następnie prostuje, wynikają z faktu, że pomiędzy stronami istnieje wieloletni konflikt i świadek zwyczajnie może nie pamiętać szczegółów konkretnego zdarzenia.

Konsekwencją dokonania prawidłowej oceny zebranych w sprawie dowodów było ustalenie prawidłowego stanu faktycznego sprawy i uznanie, że zachowanie oskarżonej wypełniło znamiona czynu z art. 190 § 1 kk.

Sąd Okręgowy nie podzielił również zarzutu zawartego zarówno w apelacji obrońcy jak i osobistej apelacji oskarżonej w zakresie obrazy art. 170 § 1 pkt 2 i 3 kpk poprzez oddalenie wniosku dowodowego o zwrócenie się do SPZOZ w G. o nadesłanie dokumentacji medycznej leczenia oskarżonej w związku ze zdarzeniem z dnia 23 marca 2016 r. oraz wywołanie opinii biegłego lekarza na okoliczność mechanizmu powstania obrażeń u oskarżonej (zawarty zarówno w apelacji obrońcy jak i oskarżonej) oraz o zwrócenie się do Wydziału Bezpieczeństwa i Zarządu Kryzysowego Mazowieckiego Urzędu Wojewódzkiego o nadesłanie treści rozmów K. N. (1), która dzwoniła na numery alarmowe (zawarty w osobistej apelacji oskarżonej). Przypomnieć w tym względzie należy, że wskazane wnioski zostały zgłoszone przez obrońcę oskarżonej w trakcie postępowania przed Sądem Rejonowym, który oddalił je na rozprawie w dniu 16 maja 2017 r. uznając, że dowód w postaci treści rozmów na numery alarmowe nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, zaś odnośnie zwrócenia się o dokumentację medyczną oraz wywołanie opinii biegłego, Sąd uznał, że wniosek ten nie podlega uwzględnieniu, bowiem postępowanie dowodowe w takim zakresie przekroczyłoby granicę tego postępowania, z uwagi na to, że Sąd posiada postanowienie o umorzeniu dochodzenia, gdzie obrażenia oskarżonej są opisane. Po zapoznaniu się z postanowieniem Sądu w tym przedmiocie Sąd Okręgowy podziela w całości argumentację, która została przywołana na poparcie podjętych w tym zakresie decyzji. Wszystkie zawnioskowane przez obrońcę dowody, nie dotyczą stricte inkryminowanego zdarzenia, a ponadto fakt przytrzymywania oskarżonej przez oskarżyciela posiłkowego oraz zakres doznanych przez nią obrażeń nie był w sprawie kwestionowany i został potwierdzony przez świadków zdarzenia oraz samego Ł. F., a także wynika wprost z dołączonej do akt dokumentacji medycznej.

Ponadto wskazać należy, że wbrew twierdzeniom oskarżonej Sąd Rejonowy nie pominął treści przedstawionej przez małoletnią K. N. (2) notatki znajdującej się na jej telefonie, którą przedstawiła Sądowi Rejonowemu podczas rozprawy w trakcie przesłuchania jej w charakterze świadka. Treść tej notatki została zaprotokołowana, natomiast w ocenie Sądu nie miała znaczenia dla ustalenia stanu faktycznego niniejszej sprawy, gdyż nie dotyczyła ona przebiegu zdarzenia z dnia 23 marca 2016 r.

Za niezasadny należało również uznać zarzut naruszenia art. 167 kpk polegający na niedopuszczeniu przez Sąd Rejonowy z urzędu dowodu z zeznań kuratora sądowego B. J.. W pierwszej kolejności wskazać należy, że sąd dopuszcza dowody z urzędu, gdy uznaje, że ich przeprowadzenie jest niezbędne dla rozstrzygnięcia sprawy. Dopuszczenie dowodu przez Sąd z urzędu jest uprawnieniem sądu, a nie jego obowiązkiem. Skoro zatem sąd rozpoznający sprawę nie dopuścił wymienionego dowodu z urzędu, to należy przyjąć, że nie uznał, by jego przeprowadzenie było w sprawie niezbędne. Ponadto, skoro strona skarżąca uważała, że przedmiotowy dowód jest kluczowy dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, winna wnioskować o jego przeprowadzenie w trakcie postępowania przed Sądem Rejonowym, czego w niniejszej sprawie nie uczyniła, pomimo tego, że w trakcie tego postępowania składała szereg innych wniosków dowodowych. Niezależnie od powyższego wskazać należy, że taki wniosek dowodowy został również zgłoszony przez oskarżoną w apelacji, zaś Sąd Okręgowy oddalił ten wniosek uznając, że okoliczności na jakie ma zostać przeprowadzony dowód nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 170 § 1 pkt 2 kpk).

W związku z powyższym, ustalenie Sądu Rejonowego, że oskarżona dopuściła się zarzucanego jej czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 190 § 1 kk należało uznać za prawidłowe.

W ocenie Sądu Okręgowego, decyzja Sądu Rejonowego w przedmiocie zastosowania względem oskarżonej A. N. warunkowego umorzenia postępowania również jawi się jako prawidłowa. Zgodnie z treścią art. 66 § 1 k.k. sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy niekaranego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Sąd Rejonowy w toku postępowania pierwszoinstancyjnego w sposób prawidłowy ocenił wszystkie przesłanki do zastosowania tego środka probacyjnego i prawidłowo uznał, że zasadnym jest skorzystanie z dobrodziejstwa wymienionej instytucji w stosunku do oskarżonej. Ponadto, jak słusznie zauważył Sąd Rejonowy, za zastosowaniem warunkowego umorzenia postępowania wobec oskarżonej przemawia również fakt, że oskarżona nie mieszka już w pobliżu oskarżycieli posiłkowych, co daje podstawy do uznania, że podobne sytuacje nie powtórzą się, a konflikt pomiędzy stronami osłabnie. Sąd Okręgowy w pełni również podzielił stanowisko Sądu Rejonowego w przedmiocie okresu trwania próby oraz wysokości świadczenia pieniężnego zasądzonej od oskarżonej na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Roczny okres próby mieści się w granicach wyznaczonych w art. 67 § 1 k.k. i będzie wystarczający dla sprawdzenia trafności prognozy kryminologicznej, z kolei zasądzona kwota 500 zł będzie stanowić swoistego rodzaju zadośćuczynienie społecznemu poczuciu sprawiedliwości.

W świetle tych okoliczności stwierdzić należy, że brak było podstaw do stwierdzenia wadliwości zaskarżonego orzeczenia i rozstrzygnięcia zgodnie z wnioskami zawartymi w apelacjach.

Na podstawie art. 636 § 1 kpk Sąd zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze. Na zasądzoną kwotę 80 zł składa się opłata w wysokości 60 zł ustalona na podstawie art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 ze zm.) oraz kwota 20 zł tytułem wydatku stanowiącego ryczałt za doręczenie pism w postępowaniu odwoławczym ustalony na podstawie § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz.U. z 2003 nr 108 poz. 1026 ze zm.).

Z tych wszystkich względów, Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.